

IV. FÜZET

Egy alkalommal az Úr Jézus így szólt:

IV/1

„Míg kérésemnek eleget nem teszel, addig egy szavam sem lesz hozzád.” Az Úr Jézus ezen szavai után szemrehányást tettem magamnak, mert amint szavait átgondoltam, tisztán láttam, hogy bizony igen vonakodva és vontatottan fogtam hozzá kérésének teljesítéséhez, az annyiszor rám nehezdedő kételyek miatt.

Egy hónap múlva ismét az Úr Jézus szólt. Én nagyon meglepődtem, mert kérésének még mindig nem tettem eleget. A hosszas beszélgetést most nem írom le, csak annyit, hogy oly határtalan nagy lendületet kaptam szavai által, hogy hozzáfogtam írni, és magam sem gondoltam volna, hogy még aznap be is tudom fejezni az írást.

Az Úr Jézus szavaiból még csak annyit: „Erzsébet, örülök, hogy az általam kapott lendítőerőt nemcsak elfogadtad, hanem jól ki is használtad. Tudom, mennyire fájt neked is szótlanságom, de ha ezt nem teszem, ez csak hátráltatta volna írnivalódat. Így most végre befejezted.”

Az Úr Jézus ezen szavai azokra a leírt dolgokra vonatkoznak, melyeket három füzetbe írtam le. Még azt is le kell írnom, hogy amikor az Úr kérését hosszú időn át vonakodtam megtenni, egy napon a reggel hat órai szentmisére mentem. A sima úton elestem, úgy, hogy a karom alsó csontja megrepedt, a felső karcsonat eltörött, az ínszalag elszakadt és a porc levált. Én azért autóbuszra szálltam és tovább mentem, hogy a szentmiséről el ne késsek. Utána, amikor hazamentem, még akkor sem gondoltam, hogy miért fáj a karom oly nagyon /ez a bal karom volt/. Délután négy óra tájban kirázott a hideg, úgyhogy a leányom kihívta a mentőket, mert a térdcsontomat is nagyon megütöttem, nem bírtam még lábra állni sem.

Amikor ez történt, néhány napra rá az Úr Jézus így szólt:

„Tudod, miért cselekedtem ezt? Azért, hogy a többi felszólításomnak is most már végre tegyél eleget. Így most meg tudsz maradni Mellettem, és kényszerülve vagy az írásra. Menni nem tudsz, és tenned kell azt, amit Én kérek.” Tudniillik azt, amit a gyóntatómnak át kellett adnom, azok még nem voltak befejezve. Ennek az isteni szigornak a fellépése után kényszerülve voltam leírni mindazt, amit vonakodtam megtenni. Az Úr Jézus még azt is mondta, ha még ez a szigorú figyelmeztetés sem használ, akkor elveszi testi mozgásomat, és csak annyit hagy meg, hogy kezem tudjam felemelni.

IV/2 Én e szavak hallatára összereztem, mert így még nem ismertem az isteni szigort. Most meg kellett ismernem azt, hogy Isten nemcsak mint kisgyermeket simogat, hanem ha kell, korbácsot is tud ragadni, hogy így kényszerítsen az Ő felszólításának teljesítésére.

Ezek a leírt részek azok, melyekre az Úr Jézus azt mondta: „Ezután, ha beszélgetek, csak azt írd le, amire Én külön megkérlek. Mert az átadott írásokból tudni és látni fogják az Én isteni akaratomat. Ha ezután is lesz valami, amit át kell adni gyóntatódnak, azt Én külön jelezni fogom. Csak figyelj ezután is szavaimra.”

1965. augusztus 13.

Az Úr Jézus régebben mondott szavait elmélkedtem át: „Nem tudok lemondani rólad.” Utólag elcsodálkoztam ezen, s úgy gondoltam, ezt biztos rosszul értettem. Az Úr Jézus újra közbeszólt: „Nem, nem értettél rosszul. Miért csodálkozol azon, hogy nem tudok lemondani rólad és egyetlen lélekről sem? *Nem ontottam-e ki minden csepp Véremet érted, értetek? Az Én akaratom az, hogy üdvözítselek benneteket. Erzsébetkém, akard ezt te is minden erőddel, életed minden pillanatában!*”

1965. augusztus 18.

Amint reggel a szentmise idején Eléje borultam, bűneim mélységes bánatával kértem: „Imádott Jézusom! Légy irgalmas, és kegyelmezz nekem, bűnösnek!” Ő ismét meghatottságát és Szent Szívének dobogását éreztette velem, s közben ezt mondta: „Irgalmas Szívem megbocsátó szeretete teljes bírását már rég megkaptad. Ezt a mélységes bűnbánatot, mellyel most Elém borultál, mások helyett fogadom el, és bűnbocsánatomat adom. Igen, kedvesem, a mi kezünk együtt gyűjt, és szívünk együtt érzése által elménk gondolata is mindig egy.”

S míg szavait kimondta, oly nagy mértékben árasztott el szeretetével, hogy ismét remegés fogott el. Nem lehet ezt szavakkal kifejezni. Ez valóban úgy van, ahogy Ő mondta, hogy itt az ész már megszűnik felfogni, ez csak a szív dolga. Azóta, mióta a szeretet tüze éget, igen gyakran elragad. Sokszor a legváratlanabb pillanatokban teszi ezt. Van úgy, hogy megyek az utcán, s megszűnik bennem az idő és tér érzéke, úgy magához ragad. S ha ilyenkor valakivel összetalálkozom, nagyon megrendülök, mert van, amikor rám szólnak, hogy mi van velem?

Ma történt ez is:

Kiültem a kertbe, hogy a ruhaneműket megjavítsam, de előbb még mélyen térdre borultam kis szobámban, mert Ő ott jelen van. S utána, amint kiléptem a kertbe, így szólt: „Most egészen melletted maradok. Oly jó veled lenni!” S szavai nyomán jelenlétével igen nagyon elárasztott. Ez egész nap tartott, még az esti órákban is. Most nem mentem el a templomba, hogy ott imádjam Őt, hanem mielőtt pihenőre tértem volna, kis szobám csendjében Eléje borultam. Nem jött szó ajkamra, elmémbe nem jött gondolat, csak némán, csendben térdeltem. Ő csendesen így szólt: „Mi is jöhetne ajkadra, hiszen az állandó Istenre gondolással van megtelve szíved, elméd. Kedvesem, ez az, amiért Én is állandóan veled vagyok. Igen jólesik ez Nekem.”

IV/3

1965. augusztus 27.

Sok elfoglaltságom miatt, mely a családom körül adódott, nem tudtam időt szakítani arra, hogy kis szobám csendjében imádjam Őt. Este, amikor a beteglátogatásból hazajöttem, sietve borultam Eléje, hogy esti imámat és hálaadásomat elmondjam az Úr Jézusnak. Még alig szoltam egy-két szót, amikor az Úr Jézus megszakított: „Alig vártam, hogy kettesben legyek Veled! Olyan hosszú volt ez a nap nélküled. Most Én szeretnék mondani egyet s mást. Ahogy neked, úgy Nekem is összetorlódott sok-sok mondanivalóm. De először is jelenlétem fokozott érzetét árasztom bensődbe. Ugye, most már nincs kételyed, hogy Én itt jelen vagyok?” S míg ezeket kimondta, a remegés és megsemmisülés vett erőt rajtam, és csendes, halk szavakkal szoltam: „Uram! Imádott Jézusom! Engedd meg, hogy a bűnbánat és a hála szavait előbb elrebejsem Előtted.” Mert kimondhatatlan nagy mértékben éreznem engedte, hogy mily nyomorúságos kis semmi vagyok. Ó, az Ő jelenléte rettenetes, szóval ki sem fejezhető. Ő várt. Én ismét szoltam: „Imádott Jézusom! Tudod, hogy fáj, hogy érzem, fáradtságom miatt ma éjjel nem tudok virrasztani a haldoklókért. De ugye, Te látod lelkemben azt a nagy vágyat, mellyel meg szeretném ezt tenni?” Ő a nagy bánatomba most vigasztaló szavakkal szolt: „Elfogadom most lelked nagy vágyódását, melyet a haldoklókért felajánlasz. Igen, ezt is a lelkük javára fordítom.” Én igen megnyugodtam. S miután lepihentem, az éjszakai pihenés idején többször is felébredtem, és azonnal a haldoklókért könyörögtem, de annyi erőm nem volt, hogy felkeljek virrasztani.

Az Úr Jézus még az éjszaka folyamán is biztosított többször is arról, hogy elfogadja ezt a „vágy-virrasztást” – így mondta.

1965. augusztus 28.

Reggel, szentmise előtt és alatt: „Erzsébetkém, most folytatom az előző este elmaradt beszélgetést. Köszönöm erőfe-

szítésedet, de most figyelj, és jól jegyezd meg azt, amit most mondok.”

Hogy az Úr Jézus eme beszélgetését mások is megértsék, előbb le kell írnom azt, ami a családban történt. Egyszerre két kis unokám született. Az egyik augusztus 22-én, Mária Szeplőtelen Szíve ünnepén, a másik szeptember 8-án. Így aztán a kevés kis erőmhöz nagyon sok munkám lett. Éreztem, hogy ezt nem bírom. Megkértem az Urat, lenne olyan jó és adna erőt, mert ezt a meglévő kis erőmet nem tudom úgy beosztani, hogy mind a két kis menyemnek segítsek. Másnap, amikor felkeltem, csodálatos frissesség volt bennem. Egész nap dolgoztam, és semmi fáradtságot sem éreztem. Így tartott ez körülbelül két héten át. S ez a rendkívüli erő – úgy éreztem – elsodort az Úrtól, mert már arra is gondoltam, hogy ha ez így tart, hogy ilyen jó erőben maradok, akár még dolgozhatnék is. Szóval a visszanyert testi erőm folytán ilyen gondolatokkal foglalkoztam. Az Úr Jézus közben így kezdett beszélgetni velem: „Most legalább még jobban megérted, hogy miért vagy így megfosztva a testi erődtől. Látod, amíg gyenge voltál, addig minden erőddel Engem szolgáltál. S most, hogy erődöt felfokoztam, nem úgy szolgálsz Engem, ahogy eddig. Gondolataid szétszórtak, és kevesebb időt fordítasz Rám. Nem is maradsz meg úgy Mellettem, mint eddig. A sok időből és erőből Nekem sokkal kevesebb jut. Tehát már csak néhány nap, s elveszem a kapott erődöt, melyet csakis családod javára adtam.” Még sok más is mondott az Úr Jézus. Ezeket nem írom le, de ahogy Ő kérte, jól megjegyeztem szavait. Nem lehetett meg nem jegyezni, mert Ő, szinte azt kell írnom, hogy féltékenyen résen volt mellettem, s folyton foglalkoztatta gondolataimat, hogy csak Ő, és senki és semmi más.

IV/4

1965. szeptember 18.

Az Úr Jézus szólt: „Erzsébet, nagy kérésem van hozzád. Elvállalod? Böjtölj kenyéren és vízen addig, míg a szent ügy el

nem jut a Szentatyához.” Ezt a kérést újra megismételte néhány nap után. Engem az előző kérés nagyon zavarba hozott, mert arra gondoltam, erre nem leszek képes a magam erejéből. Így szóltam az Úr Jézushoz: „A kérés elfogadása azonban teljes Istenre való hagyatkozásom és önátadásom megújítása Előtted, Uram, Jézusom.” Most nem volt szorongó kétely bennem amiatt, hogy ez az Úr Jézus kérése és akarata-e. A szeretet tüze éget. Csak azt akarom, amit az Úr akar, így tehát nem kell félnem a gonosztól, a gonosz megtévesztésétől. Az Úr kérése igen megdöbbenett. Erre a kérésre nem tudtam azonnal igenlő választ adni. Az történt velem, amire még életemben nem emlékszem, hogy napokig vajúdtam volna valamin. Általában, ha én valamit gondoltam, azt gyorsan átgondoltam, hogy is lehetne megtenni, és nyomban hozzá is fogtam. De ez most nem az én gondolatomból indult ki. A szavak hallatára fellépett bennem asszonyi gyengeségem. Teljes erőmmel ellene voltam. Tudtam, hogy az asszonyi gyengeségemből eredő akaraterő-hiány miatt képtelen leszek megtenni. Három napig küszködtem magamban, majd a negyedik nap gondolatban már elfogadtam, és csak az ötödik-hatodik napi erős küzdelmek után már nemcsak gondolatban, hanem teljes akaratommal is elfogadtam. A hetedik napon már örvendezéssel telt meg lelkem. Az Úr akaratának teljes elfogadása után elmentem a mellém rendelt nővérhez, és beszámoltam a lelkemben történő dolgokról. Ő ugyanis éppen gyóntatómhoz készült menni. Én megkértem, hogy kérjen számomra engedélyt a böjt megtartására. Az Úr kérésétől számított kilencedik napra megkaptam az eltiltó választ. Ezután lelkemben két napig nyugalom volt, de az Úr Jézus megismételte kérését ezen szavakkal: „Kérésem továbbra is fenntartom, melyet gyóntatódnak többször is meg kell ismételned.” Én nagyon zavarba jöttem, és az Úr Jézus előtt gyóntatóm eltiltására hivatkoztam.

1965. szeptember hónap végén az előre megbeszélte időre gyóntatómhoz mentem, és remegve a nagy nehézségek után

megismételtem az Úr kérését. Gyóntatóm ismét tagadó választ adott, és kifejtette előttem ennek lehetetlenségét. Én a kérést még ennek ellenére is megismételtem, mivel ez az Úr kérése volt. Gyóntatóm tovább fejtegette előttem, hogy ő csak az Istentől kapott jogait gyakorolhatja, de ezt ő nem engedheti meg, mert ez az 5. parancsolatba ütközne. S még több oldalról is megvilágította előttem ennek lehetetlenségét. Én ismételten az Úr Jézus szavaira hivatkoztam. Ő erre azt válaszolta: Ha az Úr Jézus neki is tudtára adja kérését, ő nem fog ellene szegülni az Úr akarátának. Ha az Úr kérése az ő lelkében is bizonyosságot kap, akkor ő azonnal eljön hozzám, és nem várja meg azt, hogy én újra kérjem, hanem azonnal megadja az engedélyt. Amikor az atyától eltávoztam, utána néhány órára megszűnt lelkemben mindaz a szenvedés, melyet az elutasítás miatti szorongás váltott ki. De ez csak néhány órán át tartott. Azután a szenvedések oly erővel leptek meg, hogy napokon át alig volt jártányi erőm. S bármire is gondoltam, ami az étkezéssel összefügg, az ájulás környékezett. A reggeli és a vacsora idején ez megszűnt bennem, mert akkor az Úr Jézus kérésére évek óta csak kenyeret és vizet veszek magamhoz. Erre Ő kért, és azt mondta, hogy csak délben vegyek magamhoz egyéb ételt, de azt sem az ételek ízéért, hanem csakis testem táplálására. Hétfőn és csütörtökön is csak kenyeret és vizet, és pénteken is csak este hat óra után veszek magamhoz más táplálékot. Így ezeken a napokon megszűnik lelkemben az a szenvedés, melyet akkor érzek, ha más táplálékot is veszek magamhoz. Nem tudom leírni azt a szenvedést, melyet azóta elszenvedek. Állandó belső szorongás, undor és rosszullét lép fel bennem.

Egy napon az Úr Jézus e szavakkal szólt hozzám: „Ugye, látod, mennyire szeretlek? Jóra való törekvésedet így jutalmazom és megváltó munkám javára fordítom, mert szükségem van áldozataid meghozására, hogy a Mi közléseink lendületét és megbántott Szent Szívem engesztelését szünet nélkül így szolgálj.”

IV/6

Még hosszan beszélgetett, és kérését kihangsúlyozva ismét gyóntatómhoz küldött: „Kérésemet ismételd meg előtte! Ne félj, mondd meg, hogy kérésem mindaddig fönntartom, míg az Általunk közölt kérések a Szentatyához el nem jutnak. Továbbá azt is mondd meg, hogy azért szüntettem meg lelkedben a kételyek kínzó szenvedéseit, hogy így megerősödj. Szenvédéseidet most így kívánom igénybe venni. Közöld gyóntatóddal, hogy Én úgy változtatok szenvedéseiden, ahogy az Én isteni bölcsességem és megváltó munkám kívánja. Ne féljen ő sem, hagyatkozzon Rám! Ez nem a gonosz megtévesztése, hanem, ismétlem, így válik áldozatod megváltó munkám javára. Erzsébet, kitartó türelemre van szükséged, és ahányszor Én küldelek, csak menj készséggel, alázattal. *Vigyázz! Mert gyóntatód parancsát nem mellőzheted el még az Én isteni kérésem miatt sem!*”

Az Úr Jézust bátorkodtam megkérdezni, hogy ez a kérés nem próbatétel volt-e részemre? „*Nem, mert ha gyóntatód kérésemet nem mellőzi el, hanem Rám hagyatkozva elfogadta volna úgy, mint te, akkor az Én közreműködésem által a te áldozatvállalásod meghozta volna azt az eredményt, mely az Én isteni terveimben benne volt. Ugyanis gyóntatód beleegyezése után megkapta volna azt a lendítő erőt, hogy minden erejével odahasson, hogy az ügy a Szentatyához kerüljön, mert a te áldozatos, szigorú bűjtővállalásod állandóan sürgette volna őt a további intézkedésre.*”

IV/7 Néhány nap múlva az Úr Jézus ismét az alázatosságról beszélgetett, hogy soha egy pillanatig se éljek alázatosság nélkül. S még sok mindent mondott az alázatossággal kapcsolatban, melyről azt kell írnom, hogy átmegy elmém tudatába. Mint eleven tűz, lelkemben ég az Ő szent akarata és kérése, melyről beszélgetett velem. /Mivel gyóntatóm a bűjtőt nem engedélyezte, az ügy csak évekkel később juthatott el a Szentatyához. Későbbi lelki vezetőm első kérésre engedélyezte az Úr Jézus által kért negyvennapos bűjtőt: „Leányom, ha az Úr Jézus ezt kéri, meg kell tenned!”/

1965. október 17.

Szentmise közben történt, amint a pap elmondta az átváltoztatás szavait. Abban a pillanatban csodálatos módon Szent Testének átlényegülését engedte az Úr Jézus éreznem. S így szólt: „Ezt cselekedtem érted és minden lélekért. Ennek a fölséges pillanatnak átérzését isteni szeretetem különös kegyelmei által tudtad felfogni lelkedben.” Lelkem utána még néhány óra múlva is az átlényegülés csodálatos átérzésétől remegett. Ne lepődjön meg az, aki valaha ezt olvassa, mert ezt nem lehet másképp elviselni. Mikor lelkem annyira elmerül Isten szeretetében, testem egészen erőtlenné lesz. Sokszor úgy érzem, ez megszünteti testem életképességét. Lelkem nagy remegése közben arra gondoltam, hogy amikor az apostolok az átlényegülés csodájának perceit az Úr Jézussal testestől-lelkestől átélték, hogy bírták ők ki, mert én ez alatt a néhány pillanat alatt is úgy éreztem, hogy rögtön szörnyethalok. S ha az Úr Jézus le nem csillapította volna bennem az átlényegülés rendkívüli hatását, még jártányi erőm sem maradt volna, mert még az utóhatást is rettenetes volt kibírni.

1965. november 1–2.

Mindkét napon rendkívüli szenvedésekkel árasztott el az Úr Jézus, melyeket este még jobban felfokozott, úgyhogy este már csak görnyedve tudtam járni. S ami még soha életemben nem volt bennem, a halálfélelem is elfogott.

Mielőtt lepihentem volna, teljes erőmből úgy elkészültem a halálra, mintha most bármely percben meg kellett volna jelennem Isten szent színe előtt. Ezekkel a nagy szenvedésekkel térdeltem Elé, és felajánlottam azokat az Úr Jézusnak. Közben Ő csak ennyit mondott, vagyis kért: „Ne sokalld meg!”

Másnap megkönnyebbülve ébredtem, és napközben még fokozottabb lett lelkemben a megkönnyebbülés. S egyszer váratlanul az Úr Jézus ismét szólt: „Ugye, lelkem, elhiszed, hogy mennyire szeretlek? Ezt a heves szenvedést, melyet elviseltél, a szenvedő lelkek javára fordítottam. És most rád mosolygok.” Ebben a pillanatban testemtől mintha elszakították volna lelkemet, s közben az Úr Jézus ismét szólt: „Az Isten mosolyog most rád. Az Én isteni mosolyommal így, látod, könnyebben viseled el a nagy és heves szenvedéseket, melyekre a szenvedő lelkeknek nagy szükségük volt. Most a szenvedő Egyházért való munkában vettél részt. Szenedj mosolyogva, ne tudja, ne lássa soha senki! Ez csak a mi kettőnk titka maradjon! Ezt csak Isten adhatja meg, és csak azoknak a lelkeknek adom, akik mosollyal tudják elviselni a szünet nélküli áldozatot.”

1965. november 27.

Az egyházi év utolsó napján én is lezártam az esztendőt, mintegy leltárt készítettem. „Uram, imádott Jézusom, látod, mindent átadtam, amit Tőled kaptam. Üres lett lelkem raktára, átadtam felebarátaim javára.” S ahogy így átgondoltam az elmúlt, vagyis befejezett esztendőt, egy váratlan pillanatban az Úr Jézus most gondolataimba szólt: „Nézz csak lelked mélyére, még van ott valami!” Egy pillanatra lelkembe tekintettem. Igen, Uram, Jézusom! Itt van lelkemben a szünet nélküli bűnbánatom. S amint e szavakat kimondtam, Ő abban a pillanatban nem szavakkal, hanem egy mélységes sóhajjal fordult felém, s ezután megkérdezte: „Mondd, szavakba tudnád foglalni sóhajom? Lelkem remegni kezdett, mert az Úr sóhajának szavakba foglalására mélységes megálázkodás és lelkem nyomorúsága nehezedett rám. És az Úr Jézus csak tovább biztatott: „Mondd csak, bármilyen nehezedre esik is, az, amit sóhajomon keresztül lelkedbe árasztottam, az Én megtisztelő kegyelmem.” A sírás szorongása

vett erőt rajtam, mert a szavak, melyeket az Úr Jézus lelkembe sóhajtott, szó szerint ezek voltak: „Bűneidet rég megbocsátottam és el is felejtettem.” S ezeket a szavakat most velem mondatta ki, máskor Ő szokta ezeket mondani. Ó, amint e szavakat kimondtam, a bánat könnyei tódultak szemeimbe, és a sírással küszködtem. Ez éppen szentmise közben történt. Az Úr Jézus ismét csendes sóhajjal válaszolt, melyben benne volt lelkének ismételt kérése is, melyre újra nekem kellett válaszolnom. Lelkének sóhajában benne égett a szeretetnek az a tüze, mely által ismételten arra kért: *„Ne tarts meg magadnak semmit sem! Még bűneid bánatát is kama- toztatnod kell itt a földön, mert ezt halálod után már nem tehe- ted meg.”* Azután mintha fény áradt volna rám, lelkem ki nem mondható boldogságban merült el. Szentmise után és nap- közben is a kimondhatatlan hála érzete ömlött el lelkemben. S e szavak jöttek ajkamra: „Uram, imádott Jézusom! Te még a bűneim bánatát is a megváltó munkádban való részvéte- lemhez adod?”

Amint így átelmélkedtem az Úr Jézus szavait, lelkem cso- dálatosan könnyű lett, s bűneim súlya helyett öröm töltötte el. Lehet-e az Úr jóságáról eleget gondolkodni? Az a néhány szó, melyet inkább sóhajain, mint szavain keresztül lelkem- be égetett, mint titokzatos lángok: eddig előttem ismeretlen fényben és színekben láttam most az Üdvözítő óhaját. Lel- kem és ajkam tele van szünet nélkül az Ő végtelen jósága iránti hálával és szeretettel. Ó, irgalmas, ó, kegyelmes Jezu- som, újra érzem, hogy az én szeretetem csak kis szikra, és ha Tőled nem kapna fényességet, csak kis szürke porszem len- ne. S amint tovább gondolkodtam az Ő isteni jóságán, a lel- kek iránti sóvárgó szeretetet mind nagyobb tűzzel égette lel- kem mélyére, melynek lángjánál látni engedte, nem, érezni engedte, hogy Ő bűneink bánatát is a lelkek megváltására használja fel. Ekkor beleszólt gondolataimba: „Kegyelmeim árja, mint rohanó folyam szüntelenül egyformán működne lelketekben, ha a ti bánatotok is mint rohanó folyam Rám hagyatkozva Felém sietne.”

IV/9

1965. december 1.

Amint éppen a szentek követendő példájáról elmélkedtem, az Úr Jézus ismét tanítgatni kezdett: „Látod, leánykám, most már tiszta és világos előtted, hogy a kezdet pillanatától miért kértelek arra, hogy mondj le önmagadról. Azért kértelek erre sokszor, mert megváltó munkámban csak úgy vehetsz részt, ha egészen és állandóan Velem egyesülve élsz minden pillanatban. Most újra azokat a szavakat ismétlem el neked, melyeket már rég nem imádkoztál vissza: „Leánykám, ne sajnálj te semmi fáradságot, határt ne ismerj, megváltó munkámból soha ki ne kapcsolódj egy pillanatra sem! Mert ha ezt tennéd, úgy érezném, megfogyatkozott Irántam érzett szereteted. Pedig úgy vágyom szeretetedre! Ezeket most is állandóan szem előtt kell tartanod, ez a szentek példájának követése. Ebben megegyeznek mind az Én megváltó munkám segítői, bármilyen körülmények között éltek is. Ez a feltételem senkivel szemben sem változik, akiket különös követésemre meghívok. Vegye föl keresztjét és kövessen Engem! Láthatod most már azt is, hogy nincs olyan szentem, akit nem követhettek. Hogy Én különböző körülmények közé helyezem őket, ez igaz, de a követelmény egy és ugyanaz. Tehát a követendő példájuk is ugyanaz: *hogy mondjátok le önmagatokról, és ne sajnáljátok semmi fáradságot, határt ne ismerjetelek, és ki ne kapcsolódjátok megváltó munkámból soha, egy pillanatra sem, mert ha ezt tennétek, azt kellene éreznem, hogy megfogyatkozott Irántam érzett szeretetetek. Ugye, Erzsébetkém, mily egyszerű az Én követésem? Teszem ezt azért, hogy senki ne érezzen gátlást, és kérésemet senki ne tartsa el nem érhetőnek.*”

IV/10

Átgondoltam az Úr Jézus tanítását. Az egyszerű szavak úgy szívódtak be lelkembe, mint száraz földbe a csendes esőcseppek. Lelkembe beleimádkoztam az Úr Jézus szavait és kértem Őt: „Imádott Jézusom! Segíts, hogy egy csepp se folyjon el szavaidból, sem az én lelkemből, sem másokéból, kik a Te tanításodat és megváltó munkádat követni akarjuk.”

Elmélkedésem mindig igen hosszan tartó, de én csak néhány szóval tudom ezeket leírni. Mielőtt ezt leírtam, *az Úr Jézus ismét megkért, hogy írjam le Hozzá intézett szavaimat, melyet Ő úgy fogad el, mint imádságot.*

1965. december 10. – péntek

Szép idő volt. Én az ősszel elmaradt kerti munkát végeztem. Közben dél felé járt az idő. Arra gondoltam, nem hagyom abba a munkát, hanem majd kötényem zsebébe teszem kenyeremet, és munka közben elfogyasztom. Gondolataimba az Úr Jézus szólt bele: „És akkor hogy imádkozod el az asztali imát, és hogy hívsz meg Engem vendégnek? Mondd, ha vendég jön hozzád, a zsebedből fogod kínálni, és munka közben fogadod a vendéget?” Szavai igen megdöbbenetettek. Abbahagytam a munkát a kertben, s miközben kezet mostam, Ő határtalan, megbocsátó szeretetével árasztott el, és így szólt: „Ma különösen meg akarlak tisztelni.” Én közben hófehér terítővel takartam le a kis szobámban levő asztalkát, és fehér tányérra felszeletelt kenyeret tettem. És az imát, hogy „Jöjj el Jézus...” most nem állva, hanem térdre roskadva imádkoztam el. Az Úr Jézus jelenléte annyira rám nehezedett, hogy moccanni sem bírtam. Ő egy ideig ott állt előttem és megáldotta kenyeremet, majd felsegített térdelő helyzetemből és így szólt: „Így kell Engem asztalodhoz hívnod.”

Azért írom, hogy felsegített térdelő helyzetemből, mert jelenlétének rám nehezedő súlya teljesen tehetetlenné tett. Olyan ez, mint amikor sötétség vesz körül, mert hisz nem látom Őt, de jelenléte egészen világosan hat rám, és ezáltal kényszerültem mozdulatlanságra.

1965. december 17.

Szentáldozás után ismét tanított és isteni fényességével árasztotta el lelkemet. Hozzám intézett szavaiból néhányat

leírok: „Téged az Én fényességem hat át és vesz körül. Te Általam világítasz azoknak a lelkeknek sötét adventjébe, akik még várnak Rám. De életed áldozatai érdemeimmel egyesülve világosság lesz számukra is. *Megmondtam, ti vagytok a világ világossága, kiket kegyelmeim különös fényével árasztok el. A föld sötét foltjaira, melyeket a bűn árnyékol be, neked, nektek kell fényt derítenetek, hogy az Én isteni fényességem az igaz útra térítse a sötétségben, a bűn és a halál árnyékában börtönkáló lelkeket.*”

Ma egész nap az Úr Jézus szavairól elmélkedtem, és különösen arra gondoltam, amikor azt mondta: „*A te életed áldozatai az Én érdemeimmel egyesülve világosság lesz számukra is.*” „Ó, imádott Jézusom! Én, kis parányi porszem, a Tőled vett fényesség világít belőlem is. Ó, mily végtelenül jó vagy, és mily határtalan nagy lehet az a fényesség, mely a világ kezdetétől a világ végezetéig ki nem alszik, hanem csak szüntelenül felénk lobog.” S arra gondoltam, hogy mikor nem láttam tisztán ennek a fényességnek felém lobogó lángját, a közömbös nemtörődömség volt lelkemben. „Imádott Jézusom, könyörögve kérlek, bocsásd meg bűneimet és közömbösségemet, mellyel én is megbántottalak, és megbocsátó szeretetedet áraszd mindazokra, kikért a Te végtelen érdemeiddel egyesített kis áldozataimat meghozom. S lelkem hő vágyát a lelkek megmentéséért jutalmazd meg a Te világosságod fényességével, hogy azok a lelkek is, kiket még nem hatott át a Te fényességed, érezzék és lássák óhajodat.”

1966

1966. január 3.

Reggel korán feltört lelkemből a mélységes bűnbánat. S amint a reggeli imádásra és utána szentmisére mentem, egész úton Ő beszélgetett. Nem tudom leírni, csak ezt a néhány szót, mely élénk nyomot hagyott lelkemben bűneim bánata közben: „*Látod, kedvesem, mily óriási hatalom a bűn-*

bánatot?! Az Isten hatalmát, mellyel büntetni készül, te, ti lefegyverezhetitek. Nézd, Erzsébetkém, büntetésre emelt kezeimet a bűnbocsánatra készteted te és mindazok, kik mások helyett engesztelnek. Én mennyei Atyám elé kiterjesztettem keresztre szegezett kezeimet, hogy megvédjelek, megmentselek benneteket az örök kárhozattól. Az elégtételt bemutattam Atyám előtt. Nektek is ezt kell tennetek, ez az igaz részvétel az Én megváltó munkámban.”

1966. január 13.

Szentáldozás után az Úr Jézus szólt: „Megható a te bűnbánatod. Testvérekém, fémjelet nyomok lelkedre. Ugye, értesz? A színarany fémjelével jelöllek meg, melyet bűneid folytonos bánata által már rég kiérdemeltél. Kedvesem, ne szabadkozz! A bűnbánattól fénylő lelked halálad után is ragyogva tündököljön, és lelked fénye, mely a bűnbánattól ily ragyogó, mások lelkére is a bűnbánat fényét derítse!”

IV/12

Este, lefekvés előtt. Imádságomat mindig a bűnbánattal kezdem, mert úgy érzem, csak akkor tudok igazán Isten imáadásába elmerülni, ha előbb lelkemben a bűnbánat sóhajának szépséges szőnyegét terítem az Úr elé, és azon nesztelenül Eléje borulok. Bűneim bánata közben az Úr Jézus ismét szólt: „Áldott jó lélek vagy te.” S abban a pillanatban elragadta lelkemet a földtől, s csak szavainak utóhangja az, amiből megkísérlem ezt a néhány szót leírni. Mert utána még ezt mondta: „Csak a bűntől megtisztult lelket ragadom így magamhoz.” Erről többet nem tudok írni. Ez az Istenhez való felemelkedés nem foglalható szavakba.

Másnap a szentmise alatt az előző esti beszélgetésből egy mondatról elmélkedtem: „Áldott jó lélek vagy te.” Az Úr Jézus állandón arra kér, hogy az én Hozzá intézett szavaimat is írjam le. Én az Úr Jézushoz visszaimádkoztam azt, amit Ő mondott rólam. „*Imádott Jézusom! Lehetnék-e áldott, ha Te meg nem áldottál volna? Lehetnék-e jó a Te kegyelmeid nélkül? Ó, Jézusom, áldott legyen a Te szent Neved, mely által én is*

áldott lettem, én nyomorúságos kis semmi! Uram, imádott Jézusom, ez is a Te határtalan jóságod, mely a Te dicsőségedet hirdeti. *Mily jó vagy, hogy állandó alázatosságban tartod lelkemet!* Uram, hogy engem dicsértél, ezáltal a Te dicsőséged nagyobbodott, s én megsemmisülve, mint porszem lábaidhoz hulltam.”

1966. január 16.

Ma, 1981. március 26-án az Úr Jézus és a Szűzanya arra kért, hogy ezt juttassuk el az illető papi személynek, aki élesen támadja Szíve Szeretelángját, mely maga Jézus Krisztus.

Délután tűzrakás közben gyufát gyújtottam. Az Úr Jézus ismét meglepett szavaival: „Látod, kedvesem, te is ilyen gyufaszál vagy az Én isteni kezeimben. Meggyúttál, mert Én akartam, és gyújtani fogod az egész világot, mint egyetlen szál gyufa, mert ezt az Isten akarja. *Kicsiny eszköz vagy te éppúgy, mint kezében a gyufaszál. Ne lepődj meg azon, hogy Én mondom, egyetlen szál gyufával lánggra lobbantom milliók lelkében Anyám Szeretelángját, melyet a sátán tüze nem tud eloltani. Hiába készíti borzalmas gyűlölettől égő gonoszságait, egyetlen szál gyufa, melyet Anyám gyújt, meg fogja vakítani, és te vagy az, akit Anyám erre eszközül használ.*”

1966. január 25.

IV/13 Este hazajövet, amint a buszról leléptem a jeges hóba, alig tudtam megállni. S ebben a percben nyomasztó egyedüllét lepett meg. Amint körülnéztem, az utasok hamar elszéledtek, legtöbben kísérelve. Egyedül maradtam. A sötét, jeges úton alig mertem menni. S amint elindultam, az Úr Jézus meglepett, először csak szavaival, s utána fokozott jelenlétével is. Közben ezt kérdezte: „Mondd, testvérem! Miért

gondolod, hogy egyedül vagy? Hisz téged Én vezetlek. Ne félj, nem engedlek el! Gyere, menjünk együtt, és máskor ne gondolj olyasmire, hogy te egyedül vagy!” S míg ezeket mondta, még jobban felfokozta lelkemben jelenléte érzetét, és tovább beszélgetett velem: *„Erzsébetkém, régen, amikor még nem gondoltál olyan sokat Rám, Én akkor is állandóan melletted voltam, hogy az élet jeges és síkos útján megvédjelek az esésektől. Ugye, akkor nem hitted el, hogy Én tartalak vissza a tengernyi eséstől? Pedig ez így volt, mert Én különösen vigyáztam minden lépésedre. Ó, kedvesem, ha az elhagyatottságot magadban csak gondolod is, Én fájlalom ezt a legjobban. A mi bensőnk együtt érez és elménk gondolata is egy, tehát tekintsd kizártnak az egyedüllétet. Ez kettőnk között lehetetlen. S ha mégis ezt gondolnád, ez nagyon fájna Nekem. Ugye, nem gondolsz többé ilyet? Szívem dobbanása szívedben visszhangzik, s ha egyedül vagy, ezt még jobban kell hallanod. Látod, ha csak egyetlen pillanatig nem gondolsz Rám, máris milyen nehéz a szenvedés! Tudom Én ezt jól, ez az Én szeretetem örökké tartó biztosítóka. És most megkérdezlek: Van-e valami óhajod?”* Ebben a pillanatban teljes nyomorúságom súlya nehezedett rám. *„Én tökéletlen nyomorult. Imádott Jézusom! Hogy tudjak hálát adni, hogy tudjam meghálálni szeretetednek örökké tartó biztosítását? Imádott Jézusom, ezt még felfogni is alig tudom.”*

Másnap is átgondoltam az előző napi beszélgetést. Lelkemben az Ő kérdése visszhangzott, mikor azt kérdezte, van-e valami óhajom. Igen elérzékenyedtem, és így szóltam: *„Imádott Jézusom, aki Istent bírja, az megtelt boldogsággal, így tehát nem lehet semmi óhajom.”* Később újra csak az Úr kérdésére gondoltam, és nagy bánat és szégyenkezés vett erőt rajtam. *„Uram, imádott Jézusom! Bocsáss meg nekem, ugye látod, milyen önző voltam, és csak a magam boldogságára gondoltam. De Te megvilágosítottad lelkemben ezt a fogyatékossgot, és kérdésedre, hogy van-e valami óhajom, azt felelem: igen, van. Mindenekelőtt lelkeket kívánok Neked, és azt, hogy minden lélek bírja Istent, a Te végtelenül jó*

és megbocsátó szeretetedet.” S közben, míg így elmerültem Benne, Ő csendesen lelkembe sóhajtotta: „Köszönöm Erzsébet, ezt el is vártam tőled. Látom, nem vész kárba kegyelmem lelkedben.”

IV/14 **1966. január 26.**

A reggeli szentmisén, amint az orgona hangja megcsendült, a karácsonyi ének egyik során keresztül az Úr elragadta a lelkemet. Ilyenkor valóban úgy vagyok, hogy se látok, se hallok, csak az Úr Jézus szavait hallgatom. Most is így, egészen hatalmába kerítve ismét beszélni kezdett: „Igen, kedvesem, szép ajándékot vivén szívükben magukkal. Tudod, mi a legszebb ajándék?” Ebben a pillanatban bűneim bánatával feleltem az Úr Jézusnak. „Isteni Mesterem, nem tudom, más-tól milyen feleletet várnál, de nekem nincs semmim, csak bűneim bánata. Ezt az ajándékot hozom én szívemben és hordozom lelkemben alázatos hittel és reménységgel, s há-lás szeretettel Neked kínálom, isteni Mesterem.” S ezekben az elragadtatott percekben az Úr Jézus szívet-lelket cserélt velem, és éreznem engedte, hogy most az isteni Szív dobban meg bennem, és az Ő lelke hatja át bensőmet. Ami még lel-kemben történt, annak nincs leírható formája, ez részesedés Isten végtelen jóságából.

1966. január 27.

Így szólt az Úr Jézus: „Míg kérésemnek eleget nem teszel, addig egy szavam sem lesz hozzád.” És valóban, csend lett közöttünk. Az Úr Jézus ezen szavai után szemrehányást tettem magamnak, mert amint szavait átgondoltam, tisztán láttam, hogy bizony igen vonakodva és vontatottan fogtam hozzá kérésének teljesítéséhez. Az állandó kételyek gátoltak. Ezután kérését teljesítettem.

1966. március 4.

Az Úr Jézus ismét szólt, vagyis hosszasan beszélgetett. Ez egész délelőtt tartott. Ha valaki olvasni fogja soraimat, ne gondolja, hogy ez a beszélgetés szünet nélküli. Az Úr Jézus közben elárasztotta s fokozta bennem jelenlétének érzetét, s közben mondott néhány szót. Tudja Ő jól, hogy én minden szavát, mint imádságot, úgy hallgatom meg, és tanítását át- meg átgondolom. Ma is ez történt. A szenvedésről és önmegtartóztatásról beszélt. Ezt nem írom le, szívembe zártam szavait, melyeket a szeretet tüzével lelkembe égetett, és kitörölhetetlen szenvedést nyújtott. Még ugyanaznap este felé e szavakkal szólt: „Lelked húrjain úgy pendítem meg a bűnbánat dallamát, hogy annak hallatára még a megrögzött bűnös is megtér. Áldozatos szenvedéseid refrénje ez, mely mások lelkébe hangzik át, s így a lelkeket ezáltal Hozzám tereled te és mindazok, akik a bűnösökért engesztelnek.”

IV/15

1966. március 16.

„Te az isteni sűgő vagy. Azért mondom ezt, hogy ne engedj az álláspontodból. Ez az isteni elv, melyet az Én kegyelmemből magadévá tettél, szent és igaz legyen előtted. A gonosz most kétségbe akar ejteni olyan cselszövésével, melyről láthatod, hogy ismét alázatosságodat akarja meglékelni. Tudja a gonosz, hogy ha léket üt alázatosságodon, akkor minden egyéb gonoszságát lelkedbe tudja csempészni. De te csak légy alázatos! Kell-e tudni a nézőknek a sűgőről? Nem. Minek? A sűgő szerepe, hogy a mű érvényre jusson. De neki nem szabad csillogni, sem felszínre jutni, sokszor még levegőt sem vehet kénye-kedve szerint, hanem csakis úgy, ahogy a mű kívánja.

Leányom, ez a te helyzeted. Tudj meg mindent, amire az isteni műhöz szükség van. Sűgj ott, ahol kell. Én, a te Mestered mindenre megtanítottalak, s ha tanításomat megtartod, nem kell félned. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy

te itt pihenőt tarthatsz kényed s kedved szerint, csak ha a mű engedi. Tudom, látom gondolatodat és erőlködésedet, mellyel isteni kérésemnek s akaratomnak eleget akarsz tenni. Elég ez Nekem. Erzsébetkém! Én nem eredményt várok tőled. Azért mondom ezt, hogy légy megalázva. Most, ezekben a napokban és nehéz időkben a megaláztatások felnagyítására és megsokszorosítására van a legnagyobb szükséged. Tudom Én ezt, azért küldöm rád mindazt, ami által lelked fürödhet a megaláztatásokban, mely nélkül nem maradhat meg lelked tisztasága.”

1966. március 17.

A reggeli órákban, amikor szentséges lábainál térdeltem és családi körülményeim miatt nem hallgattam szentmisét, hanem csak előtte járultam a szentáldozáshoz, ez alatt az idő alatt, szentáldozás előtt bűneim mélységes bánatát küldtem az Úr Jézus felé: „Ó, imádott Mesterem, nagyon fájlalom mindazt, amivel megbántottalak, és végtelen jóságod csodálatba ejt, hogy Te mindezt megbocsátottad.” Utána az Úr Jézus válaszolt: „És mondd, még miért bánkódsz és mit fájlalsz?”

IV/16 Az Úr Jézus kérdését néhány pillanat alatt átgondoltam, és meg is válaszoltam: „Ó, imádott, édes Jézusom! Bánkódom azon, hogy mások is megbántanak, és fájlalom azt, hogy ők nem fájlalják bűneiket.” Szavaim után ismét az Úr Jézus szólt: „És még miért bánkódsz? Mondd, édes lelkem, úgy szeretem hallani beszéded, mely dallam Nekem és örömmel tölti el isteni Szívemet! Mondd csak tovább, hogy egyedül léteemben felviduljak: gazdagságom bőségéből kinek juttassak? Hallani akarom szíved óhaját.” Ezen idő alatt jelenlétének csodálatos áradata járta át testemet és lelkemet, s ez létrehívta lelkemből az Úr Jézus kérdésére a választ, hogy még miért bánkódom.

„Ó, Jézusom! Azokért fáj a szívem a legjobban, akik oly gögösen visszautasítják felénk kínált kegyelmeidet, hogy

visszautasító gögjük miatt az elkárhozás szörnyű veszélye fenyegeti őket. Ó, imádott Jézusom, ezeknek adj a Te isteni gazdagságod bőségéből! Mert Te kérdeztél, én alázatosan kérek számukra is kegyelmet. Jézusom, az előbb azt mondtad, hogy édes lélek vagyok részedre, és úgy szereted hallgatni beszédemet, mely dallam Neked és örömmel tölti el isteni Szívedet. Ó, Te végtelen jóság és irgalom! Most még bátrabbá tettél. Adj nekem is gazdagságod bőségéből, hogy minden fohászom olyan dallam legyen, hogy a visszautasító lelkek a Te isteni kegyelmeidtől áthatott lelkülettel folytassák azt a dallamot, mely Neked oly kedves.”

Közben érkezett a szentáldozás ideje. Lelkemben néma csend lett, még a szívverésem is csendesebb lett. Az Úr tért be lelkembe. Szavai még fülemben csengtek, de az egyesülés pillanatában lelkemben minden rezgés eggyéolvadt Istennel. Csoda ez, mely megismétlődik mindennap, s újra mosza lelkemet az Ő Szent Vérével, és Szent Testének erejével táplál, mely által képes vagyok lelkemtől távol tartani a gonosz minden cselszövését.

1966. április 9.

A szentsírnál imádtam az Urat. Át akartam gondolni a nagy kínt, melyet Jézus értem szenvedett. Az Úr Jézus csendes sóhaján keresztül így kezdett beszélgetni: „Látod, az Ige testté lett.” Én hiába próbálkozom, soha nem jutok egy lépéssel sem tovább, gondolatomat az Úr Jézus most is erre hívta fel. Nem tudom felfogni még most sem, imádott Jézusom, ezt a csodát. Az Úr Jézus újra szólt: „Engem ez nem lep meg. Leánykám, megnyugtatlak, ezt a nagy csodát Anyámon kívül még senki sem fogta fel, ez Rajta kívül nem adatott meg senkinek sem. Mert ennek megértéséhez a szenvedéseket is hozzá kell kapni, és csak a szenvedéseken keresztül fogja fel a lélek az „Ige testté lett” nagy csodáját. Az áldozat nagy beteljesedése által világosodik meg lelkedben az, amit értetek, érted tettem.” „Imádott Jézusom, mély gondolatok ezek,

IV/17

melyeket megvilágosítottál előttem. Isteni Mesterem, nem tudom felfogni, csak azt érzem, hogy mindezt bűneim bánatával tudom csak meghálálni, és nincs más szavam s kéréssem nekem sem, mint a jobb latornak volt: »Uram, emlékezzél meg rólam országodban!«” S ahogy e szavakkal kérleltem az Úr Jézust, a Szűzanya közben hozzám szólt: „Igen, kis kármelita leánykám, forduljatok mindannyian Szent Fiamhoz bűnbánó lélekkel! Akkor szerezték örömet Szent Fiamnak és nekem, ha gondoltok az Ő országára és megtesztek mindent, hogy az eljöjjön mindnyájatok részére. Azért akarom kiárasztani Szeretetlángomat a földre, hogy lássátok az utat, mely Szent Fiam országába vezet.” Majd újra az Úr Jézus szólt: „Neked is azt mondom, amit a jobb latornak: »Még halálod napján Velem leszel a paradicsomban.« Te sem vágyódhatsz jobban Utánam, mint Én teutánad, hiszen a mi szívünk együtt dobban. Halld meg Szívem dobbanását, mely szívedben visszhangzik.”

Most, hogy e sorokat leírtam, térdre ereszkedtem. Szívének dobbanása térdre kényszerített, és nem tudtam tovább írni.

1966. április 14.

Este az esti imánál sokszor elmondtam, hogy „Uram, Jézusom, köszönöm, nagyon köszönöm a Te végtelen jószágodat!” S közben arra gondoltam, hogy mi volna erre egy illendőbb kifejezés. Hirtelen eszembe jutott az, hogy ha embertársaim jót tesznek velem, mindig azt mondom: Isten fizesse meg! „Édes Jézusom! Te, ki magad vagy a mindenható Isten, csak köszönetet tudok Neked mondani.” Utána csendben hallgattam és közben átgondoltam, hogy Istennek nem lehet fizetni. „Jézusom, de én vakmerő vagyok. Ne vedd ezt neveletlenségnek, sem gőgnek, hogy én ezt gondolni merem: én bűneim bánatával fizetek Neked. Azt adom, ami Neked nincs és nekem van.”

Ahogy így beszéltem az Úr Jézushoz, Ő így szólt: „Erzsébetkém, ugye tudod, nemrégén szívet-lelket cseréltem ve-

led.²⁷ Ez azt jelenti, hogy az Én Szent Vérem árán bűneidet már megvásároltam tőled, de hogy a te felajánlásod ne legyen értéktelen, úgy fogadom ezt most tőled, hogy másoknak fizess te az Én nevemben. Érted? A te bánatod által a lelkek tömegesen tökéletes bánatot nyernek.”

1966. április 18.

Reggel a szentmisén a Szűzanya szólt:

„Szeretetlángom és a te bűnbánatod együttműködik, és ezáltal sok lélek Szent Fiamhoz tér.”

1966. április 19.

IV/18

„Elcsodálkozol azon, hogy az isteni titkokat ily világosan látod és fogod fel? Ezt csak az tudja így látni, akinek szeme összeforrt az Én isteni szememmel, és gondolata is egy az Én isteni gondolataimmal. Erzsébetem! A sok isteni titok, amiket az elragadtatások közben isteni fényességemben átéltél, legyen erőt adó kegyelmem ahhoz a sok nehéz és küzdelmes áldozathoz, melyet a lelkek megváltásáért neked is meg kell hoznod. Tudom, hogy örömmel szenvedsz, áldozatkészségedet azonban állandóan erősítem, mert erre, tudom, szünet nélkül szükséged van neked és mindazoknak, akikhez utasítottalak a Mi szent közléseinkkel kapcsolatban. Neked őértük is meg kell hoznod áldozataidat. Azért mondom ezt újra és újra, hogy legyen ez frissen és üdén a te állandó imádságod.”

27 A „szívcsere” jelenségéről lásd a *teológiai értékelés* 6.5-ös pontját. (Szerk.)

1966. április 24.

Reggel a szentmise előtt, amint Eléje borultam, e szavakkal köszöntöttem:

„Imádott Jézusom! Te vagy az én szemem fénye.” S amint hosszan, csendben térdeltem Előtte, egy szót sem tudtam volna többet mondani, mert az Úr Jézus így fogadta szavaimat: „Oly ritkán mondod ezt Nekem, pedig emberi természetemnél fogva Én is vágyom a becézgetésre! Most megválaszolom szavaidat és Én is becézgetlek. Mily szép, mily boldog és szent vagy te. Szent vagy, mert Én vagyok a te szemed fénye, s ez a fényesség szentté tesz. És szép vagy és boldog, mert szünet nélkül áthat szemeim átható tekintete.

Emlékezz! Régen, amikor azt mondtam: az Én vértől könnyes szemeim lesz lelked stigmája, akkor még nem tudtad ezt felfogni. Most teljesen a birtokában vagy ennek a nagy kegyelemnek.

Szenvedsz? Tudom. Ezt az ajándékot Én, az Isten adom neked, de csak itt a földön. Ha lehull ez a leheletszerű lepel, mely téled elválaszt, abban a pillanatban már nem vértől könnyes szemeim, hanem szemeim megdicsőült fénye fog rád ragyogni. Ezt most nem adom neked, mert ezt földi lényeddel nem bírnád ki. Ehhez neked is meg kell előbb dicsőülnöd.”

1966. május 8.

IV/19 Anyák napján korán reggel már olyan nagy szenvedések árasztottak el, hogy alig bírtam a szentmisére elmenni. Útközben még fokozódott rosszullétem. Vissza is akartam fordulni, de mivel az út a templomhoz közelebb volt, mint az otthonomhoz, azért inkább a templomba mentem. Hazajövet és még a délutáni órákban is rosszul voltam.

Estére lecsillapodott ez a nagy fájdalom, és az esti szentséglátogatásra már volt erőm elmenni. Amint hazafelé jöttem, az Úr Jézus szólt: „Minden csepp könny, melyet a

szervedés sajtol ki szemeidből, a bűnösök lelkére hull és a bűnbánat könnyeit indítja meg lelkükben.

Miért csodálkozol így ezen? Megfeledkeztél arról, hogy szenvedéseid minden pillanatban eggyé olvadnak Istenséggem hatalmával, és ez a hatalom neked is megadatik, hogy te is részt vállalj a megváltás művében?”

1966. május

Ma gyónni voltam, és átadtam gyóntatómnak az Úr Jézus által leíratott dolgokat. Utána néhány napig lelkemben csend lett egy kis időre, de ez a kevés kis nyugalmi idő észrevétlenül, mint valami váltóáram, úgy váltódott át lelkemben nyugtalansággá. Hosszú hónapokon át kínlódtam. Szörnyű büntudat fészkelte be magát lelkembe. Nem a régi bűneim miatti tudat kínozta, hanem a leírt dolgok átadása. A szörnyű büntudat miatt arra kényszerültem, hogy az Úr Jézus Szent Testét távol tartsam magamtól. Szóval nem mertem az Úr Szent Testét magamhoz venni. De még arra sem tudtam magam elhatározni, hogy gyóntatómhoz elmenjek és elmondjam nagy lelki vergődésemet, mely mind jobban fokozódott. Lelkemben sötét zavar támadt, s ennek tetőfokán már testem ereje is fogyott. Utána gyóntatómtól telefonon időt kértem, hogy beszélhessek vele. Ő még aznap délután négy órára várt. Mikor hozzá érkeztem, alig bírtam tartani magam. Elfojtott, zokogó hangon mondtam el, hogy amióta utoljára nála jártam és a közléseket átadtam, sem éjjelem, sem nappalom nincs az átadott dolgok miatt. Megkértem őt, hogy égesse el és semmisítse meg azokat, mert csak úgy lesz lelkemnek nyugalma, ha ő is segít megszabadítani. A magam erejéből képtelen vagyok erre. Nem tudok tisztán látni, és végső kétségbeesésemben már szentáldozáshoz sem merek járulni. Mikor ő ezt meghallotta, igen felháborodott és nagy küszködés kezdődött benne. Teljes erejét latba vetve akart engem meggyőzni, hogy ne törődjek én azzal, amit neki átadtam, ez továbbá nem tarto-

zik rám. Ő úgysem viszi tovább az ügyet, s megismételte előttem, amit már régen is mondott, hogy amíg az Úr Jézus vagy a Szűzanya neki nem adja tudtára, addig ő nem tesz semmit sem.

IV/20

Szentgyónás közben én nem tudtam felfogni azt, amit mondott. Csak az én lelki vakságomról beszéltem és arról, hogy szabadítson meg végképp hazug állításaimtól. Ő látván lelkem vergődését, azt mondta, nem tettem semmit, ami bűn lett volna. Értsem meg, nem vagyok rosszakaratú. Ő már évek óta ismer, tehát vállalja lelkemért a felelősséget. Engem már a kétségbeesés fojtogatott, hogy ő sem lát tisztán? S ezt meg is mondtam neki. Ő a gonosz megtévesztését tárta elém, s közben éreznem kellett, hogy a gonosz lélekkel viaskodik, hogy megszabadítson aljas ocsmányságaitól. Közben olyan szavakat használt, melyekre hirtelen azt mondta, szentgyónás közben nem is illik ilyesmit mondani, de a gonosz felháborító szemtelensége készítette őt erre. Gyóntatómnak is éreznie kellett az én lelkemben uralkodó kínos, zűrzavaros sötétséget. Majd szigorú szavakkal rám szólt, hogy értsem meg, nem a Gy. K. vagy a civil ember mondja nekem, hogy bűneim meg vannak bocsátva, hanem maga az Úr Jézus az, akinek ítélőszéke előtt vagyok. Ő oldoz fel engem, s ha az Isten ítélőszéke előtt állva én még mindig ellenállok, akkor aztán tényleg vétkezem. Majd hivatkozott arra, hogy engem az Úr Jézus nagyon-nagyon szeret, és ezt a sok kegyelmet, melyet nekem ad, nagyon-nagyon köszönjem meg. S még mintegy erősítésül megvilágította lelkemben, hogy csak halálom után tudom meg igazán, hogy az a sok szenvedés, melyet én az Úr kezéből elfogadok, mennyire érdemszerző. Szóval, ez a szentgyónás ismét igen nehéz volt mindkettőnk részére, hiszen közös erővel kellett megküzdenünk a gonosszal. Ő már, szegény, ökölbe szorított kezekkel viaskodott a gonosz lélek kitartó támadásával. A feloldozás szavai után lelkemre hirtelen fényesség áradt. Megszabadultam a gonosztól úgy, ahogy ez eddig még soha nem történt meg velem.

Másnap az Úr Jézus szelíd szavakkal ugyan, de mégis szemrehányást tett. Én ugyanis szentgyónás közben gyóntatómnak azt mondtam, hogy nem megyek hozzá többé, mert nem akarom zavarni őt kínos helyzetemmel. Amint most az Úr Jézus szólt, igen megszégyenültem. „Mondd, nem gondolod, hogy Engem is megkérdezz, mi az Én akaratom? Én megvilágítom előtted, hogy lásd tisztán. Lelkedbe világosságot gyóntatód által derítettem, és most szigorúan megfeddlek, hogy helytelenül cselekszel, ha ezután is ilyen hosszú időn át hordozod a sötét zavart lelkedben. Hogy szorosabb kapcsolatban légy gyóntatóddal, azért ezután nem Én, hanem csakis ő lesz az, aki által lelkedben fényt derítek. Ezt azért teszem, hogy alázatosságod mind tökéletesebben táplálkozzon. Most még annyit, hogy mondd ezt meg gyóntatódnak, és lásd be előtte alázatosan helytelen cselekedetedet.”

IV/21

Én az Úr Jézus kérését a legközelebbi szentgyónásnál meg is tettem.

1966. június 3.

A Szűzanya szólt. Én ugyanis néhány nappal ezelőtt a Szűzanyának elmondtam, hogy a gyóntatóm mit mondott. „Míg az Úr Jézus vagy Te, Édesanyám, nem adod tudtára kéréseidet, kéréseiteket, addig ő nem tesz semmit.”

Erre felelt most nekem a Szűzanya: „Kislányom! Az én Szeretetlángom nem tesz kivételt az ő lelkében sem. Őt is szelíd fényével árasztom el, melynek nem fog tudni ellenállni sem ő, sem mások, kik hivatta lesznek továbbvinni a kegyelmeket. Amint a te lelkedbe is szelíd fényt árasztottam, akképpen cselekszem másokkal is. Csak azt meg kell mondanom neked, kislányom, hogy minél tisztább az a lélek, aki befogadja, annál kegyelemteljesebben fog ragyogni lelkében Szeretetlángom. Mert a lélek tisztaságán keresztül Szeretetlángom ragyogásában visszaverődik a kegyelemnek az a fé-

nye, mely fogékonnyá teszi a lelket, s a bűnbánat könnyeit hívom létre benne anyai szeretetemmel.” A Szűzanya ezen szavaira tökéletes nyugalom tért be lelkembe.

1966. június 12.

Reggel, amint az oltár előtt imádtam Őt és Eléje tártam lelkem nyomorúságát, Ő ezt mondta: „Kedvesem, Én most befedem lelked nyomorúságát, és érezd ezt te is, hogy erőt meríts! Lelked nyomorúságát immár befedtem, s most már csak a szépség az, mely kiragyog belőled. S ha te érzed is lelked nyomorúságát, mások ezt nem érzik. Kisugárzik lelkedből az Én Istenségem gazdagsága, melyből másoknak osztogathatsz. Szóval kegyelmeim sáfárjává tettelek.”

1966. július 27.

„Erzsébet, köszönöm megértő és kitartó áldozataidat, melyeket még ilyen nehéz körülmények között is meghozol.” S míg e szavakat elmondta, lelkemben jelenlétének csodálatos hatását érezte, mely által új erőt árasztott lelkembe. Ilyenkor lelkem úgy remeg, hogy majd összeesek. Hisz testem erejére is nagyon kihatnak ezek a dolgok.

1966. augusztus 6.

Reggel és egész nap folyamán beszélgetett. Oly rendkívüli dolgokat mondott, melyekről eddig még nem beszélt, s közben szeretetét rendkívüli módon árasztotta rám. Ami ezután történt, arról nehezen tudok írni, mert ez részemre igen különös és föl nem fogható. Lelkem remegése olyan nagy, hogy ilyen még nem volt soha. [...]

IV/23 [...]

[...] Amint említettem a füzetben, a gyóntatómtól az Isten intézkedése folytán elmaradtam, és miután hosszú időn át állandó gyóntatóm nem volt, így magamra maradva vergődtem mindaddig, míg(nem) az Úr Jézus intézkedett.

IV/24

Ugyanis amikor Gy. atyától elmaradtam, az Úr Jézus így szólt: „A tizenkét papi személy bármelyikét választhatod magadnak gyóntatóul.”

IV/25

Én vonakodtam e választási jogtól, és kértem az Úr Jézust, mutasson rá Ő valamelyik papi személyre, és én akkor örömmel elfogadom. Az Úr Jézus rá is mutatott egy személyre, a neve K. F. Ő már némileg ismerte a dolgokat, és gyóntatómnál érdeklődött is a lelkemben történő dolgok feől. De miután én megkértem őt, azt a választ kaptam, hogy most nem ér rá választ adni, ő ugyanis T-n plébános, és amikor kérésemmel hozzá fordultam, éppen a máriaremetei kegytemplomban nagyböjti szentbeszéd-sorozatot tartott. Így a választ elnapolta. Néhány hét múlva kérésemet levélben megismételtem. Ő azonban ezt teljesen figyelmen kívül hagyta, meg sem válaszolta. Én több kísérletet nem tettem, azért sem, mert időközben a Szűzanya így szólt:

„Leánykám, Szent Fiam ezt is megaláztatásnak szánta, és te csak maradj meg szelíd alázatosságban és légy türelmes. Tarts távol magadtól minden erőszakos megnyilvánulást, mert az erőszak nem vezet célhoz. Neked csakis a megaláztatások útján kell szent ügyünket továbbvinned.”

Az idő telt-múlt.

1969

1969. november 7.

Kis szobámban a Szentháromság imádásába elmerülve e szavat hallottam lelkemben:

„Hamarosan egy papi személyt küldök hozzád, aki kezébe veszi lelkedet s a mi szent ügyünket.” Imámban való elmerülésem közben nagyon megzavart ez a néhány szó. Arra

gondoltam, ha ez valóban így lesz, úgyis megtudom, s ennek bizonyosága lelkemben megerősíti az ügy valódiságát, mely miatt lelkem a kételyek kínjaiban vergődik. Ezt még a túlsó lapon folytatom, de előbb még kénytelen vagyok leírni: az előző megaláztatás hosszú időn át igen fájt lelkemnek. Gyakran elmémbe tódultak a gondolatok az illető papi személlyel kapcsolatban, hogy milyen jellemtelenség az, hogy a levelemre még csak nem is válaszolt. S habár nem dédelgettem lelkemben a megaláztatás sebeit, azért mégis igen sokat pirultam eme néma elutasítás miatt, s csakis a Szűzanya jósa-
IV/26 gát és közbenjáró kegyelme segített át ezen a nagy megaláztatáson is. [...]

1981

1981. február 2.

Hajnalban, a virrasztás idején a Szűzanya elmondta nekem, nem elmondta, ó, ezt nem jól mondtam, zokogva, bánkódva panaszkodott. Mérhetetlen nagy anyai, lelki fájdalomában így szólt: „Jobban kell dolgozni a lelkek megmentésén.” Ez kevés, amit teszünk. Mérhetetlen nagy mértékben, sokkal többet kell tennünk. Többet akarnunk és minden lehetetlent meg kell kísérelnünk, hogy az Isten ügye és a lelkek megmentése a legnagyobb mértékben megvalósuljon. Ezt nem egy-két embertől, az egész világtól kéri. Az Ő Szent Fiának megváltó munkájában csak úgy veszünk részt, ha minden megfeszített erőnket beleadjuk a lelkek megmentésébe.

Majd rátért a Szűzanya arra, amit 1980. augusztus 15-én közölt velem a nagy Szűzanya ünnepe: az Úr Jézus és a Szűzanya felváltva közölték velem a kegyelmi kiáradás fokozott hatásos eszközeit. A Szűzanya szavai határozott, de szerető eréllyel hangzottak lelkemben. Azt kérte, hogy a papság, az Istennek szentelt személyek és a világiak az egész világon tartsák meg hétfői napon a szigorú böjtöt, mely kenyér és víz legyen. Napjában többször is ehetnek.
IV/27

Úr Jézus: „A világegyház nagy veszélyben van, és ezen változtatni a ti földi erőtökkel nem tudtok! Már csak a Szentháromság segíthet a küzdő Egyházon, valamint a Szűzanya, az összes angyalok és szentek s az általatok kiszabadított lelkek együttes közbenjárása!”

A Szűzanya közlése szó szerint:

„A papok, ha a hétfői böjtöt megtartják, minden szentmiséjükben, amit azon a héten bemutatnak, az átváltoztatás pillanatában tömegesen szabadítják ki a lelkeket a tisztítóhelyről!

Az Istennek szentelt személyek és a világiak, akik a hétfői böjtöt megtartják, azon a héten minden szentáldozásukkor az Úr Szent Testének vétele pillanatában tömegesen szabadítják ki a lelkeket a tisztítóhelyről!”

Szűzanya: „Aki a böjtöt rendszeresen megtartja, annak elegendő este hat óráig megtartania! Egy öt-tizedes rózsafüzért imádkozzon el, ebben az esetben a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért még azon a napon!”

Az Úr Jézustól 1981. január 1-én kaptam az ismételt kérést, melyet több mint tíz évvel ezelőtt egyszer már közölt velem, de akkor nem tudtam mire vélni: „Lépj ki mértékeidből! Lépjetek ki mértékeitekből! Nézd a három Bölcset, akik emberfeletti áldozatot hoztak. Ők igazán kiléptek mértékeikből. Ezt kell tennie mindenekelőtt a papságnak, az Istennek szentelt személyeknek és minden hívőnek!” A rendszeresen és a megszokotton túl fokozniuk kell az imát és az áldozatot a lelkek megmentéséért a végsőig.

Minden plébánián teljes lelkesedéssel és akarattal meg kell szervezni az imaközösségeket!

Szintén ma mondta az Úr Jézus:

„Adjatok egymásra keresztáldást /idegenekre is!”

A böjtre vonatkozóan a Szűzanya (további) közlése és figyelmeztetése: Ne koplaljunk, hanem bőségesen fogyaszszunk kenyeret és vizet! A kenyeret meg lehet sózni, pirítani, gyógyszert bevenni.

Most folytatom a Szűzanya hajnali közlését, melyet még az előző oldalon nem fejeztem be.

Mérhetetlen nagy, szívszaggató zokogását hallottam, de nem egy-két pillanatig, hanem negyed órát. Elfulladt a hangja a zokogástól a lelkek elvesztése miatt. Az Ő anyai fájdalmát annyira belém árasztotta, hogy lelkembe hasított. Fájdalmának átvétele közben én panaszkodtam: „Édesanyám! Érts meg, mi gúzsba vagyunk kötve, mi nem tudunk semmi olyat tenni, hogy (Szeretlángodat) úgy terjesszük, ahogy azt Te kívánod. Mi is úgy szeretnénk, de nekünk nem áll semmi a rendelkezésünkre, amivel megvalósíthatnánk nagy mértékben azt, amit Te kérsz. S az a kicsi, amit meg tudunk valósítani, az nem terjed eléggé, futótűzként, hanem csigalassúsággal. Amit 1980. augusztus 15-én közöltél, akármilyen nagy mértékben is terjed, nem oly nagy mértékben került ki a világba, ahogy azt, Anyám, Te kéred tőlünk.”

E beszélgetés után úgy éreztem, mintha a Szűzanya megkönnyebbült volna attól a zokogástól, melyet belém is árasztott, és azt mondta: „Kislányom, én istenanyai jóságommal megáldalak mindnyájatokat, bölcsességemmel felruházlak, neked pedig közvetlen átadom ezt. Figyeld meg, végy egy papírlapot, ami olyan nagy, mint három levelezőlap. Ezt háromba hajtva írd rá – mivel nincs más lehetőség – azt a közlést, amit 1980. augusztus 15-én és 1981. január 1-én Szent Fiammal közöltünk: „Lépj ki mértékeidből! Azután a tanítást a Bölcssekről, és még ami a túloldalon ráfér, ha ti még valamit akartok.”

IV/29 Miután a Szűzanya ezt a magyarázatot adta, éreztem, hogy megnyugodott. Ő még ezt is mondta: „Kislányom! Én felvértezlek az én istenanyai erőmmel, amit azért teszek, hogy legyen erőd továbbadni. Légy nyugodt, én minden olyan személyt hozzád fogok terelni, irányítani, akire csak szükséged lesz.” Erre én is megerősödve, megnyugodva felkészültem a nagy lélekmentő munkára, mert valóban úgy is lett, ahogy a Szűzanya mondta: néhány nap múlva valóban megindult a lehető legjobban.

1981. április 6.

A püspök atyánál voltunk, az atya, T. és én.

Ez a látogatás egy előre bejelentett időpontban volt. Alig indult meg a beszélgetés, a püspök atya igen nagy eréllyel fordult hozzám. Szavaival vádolt, hogy hogy mertem én külföldön kinyomtatni a Szűzanya Szeretetlángját, kitől kaptam erre engedélyt? Engem meglepett ez a kérdőre vonás, de a Szűzanya azonnal a nyelvemre adta a szavakat, én meg válaszoltam. Volt nekem lelki vezetőm, ő intézkedett, én nem is tudtam meg, csak utólag. Ő az anyag kivonatát közölte velem, de hogy külföldre megy, azt nem.

1981. április 26.

Beszélgetés az Úr Jézussal. Amint a buszon utaztam, éppen a rózsafüzért imádkoztam. Ha csak egy mód van rá, szerettem csukott szemmel végezni. Most is így volt. Amint a Déli pályaudvarhoz érkeztem, az Úr Jézus szelíd szavai váratlanul megleptek: „Nézz ki az ablakon, és olvasd, amit ott láatsz!” Feltekintettem. A hirdetőtáblára esett a tekintetem, egy mozi moziműsor címe volt: „Mondd azt, hogy mindent megteszel értem!” Szíven ütött ez a moziplakát. Az Úr Jézus írással bizonyította, hogy ezt kéri tőlem továbbra is. Mélységes bánat fogott el, és válaszoltam az Úr Jézusnak: „Imádott Jézusom! Érzem, hogy Te a gyengeségemben ígértetted meg velem, igen, hogy kitartó legyek, maradjak.” Én bűneim bánatával feleltem hálatelt szívvel, mert szavai után erőt árasztott lelkembe. És azon nagyon elcsodálkoztam, hogy a moziműsor címébe illesztette bele az Ő isteni kérését.

1981. április 12.

Úr Jézus: „A Szentatyához eddig küldött Szeretetláng-ismertetések nem hitelesek, mert nem a hivatalos úton kapta kézhez!”

A Szűzanya kérése a püspökhöz: „Személyesen és hivatalosan terjessze fel a Szentatyához ismertetésre és kivizsgálásra!”

Szűzanyánk kérve-kéri, hogy engedjük már Szeretetlángja kegyelmi kiáradását minél előbb az emberiségre árasztani. Ne akadályozzuk, mert rajtunk is múlik!

Nagy felelősséggel tartoznak mindazok az egyházi személyek, akik gátolják, vagy felelőtlenül hátráltatják e kegyelmi kiáradást! A Szűzanya sürget!

IV/30 **1981. november 20.**

Baromfielidel készítése közben.

Az Úr Jézus és a Szűzanya egybehangzó szavaikat hallatták lelkem mélyén: „Köszöntünk téged! Tudjuk, sokat szenvedsz. Most azonban nagy elindulást kérünk általad az egész világtól. *Közöld lelki vezetőddel kérésünket!* Az egész világ minden tájáról az emberiség sokasága küldje kérését a Szentatyához: Szívünk Szeretetlángja kiáradásának hivatalos kihirdetését. Szándékosan nem kérjük a hosszantartó kivizsgálást, amint ezt már közöltük. Mindenki érzi ezt a saját szívében-lelkében.

Kérésünk sürgős! Nincs idő a halogatásra! A hívek a pappal nagy lelki összeszedettséggel tegyenek eleget kérésünknek! A kegyelem kiáradása a meg nem kereszteltek lelkét is elárasztja kegyelmi hatásával.”

Lelkemben átimádkoztam az Úr Jézus és a Szűzanya szavait, melyek által nagy felelősségtudat nehezedett lelkemre. Ők közben bátorítottak: „Ne félj, melletted, mellettetek vagyunk! A kegyelem kiáradása óriási mértékben jön létre minden, a megváltó munkában résztvevő lelkében. *Csak ne halogassátok kérésünket!*”

1981. december 12.

A Szűzanya szólt, vagyis beszélgetett: „Kislányom és mindannyian, kedves gyermekeim! Vigyázzatok! A sátán ki akarja rántani lábaitok alól a remény talaját. Tudja ő nagyon jól, ha ezt sikerül megtennie, mindent elvett tőletek. A reményt vesztett lelkeket már bűnre sem kell kísértenie. A reményét vesztett ember szörnyű sötétségben van. Nem lát már a hit szemével, minden erény, minden jó értékét veszti (számára). Ó, gyermekeim, imádkozzatok szüntelenül egymásért, engedjétek kegyelmeim hatását létrejönni lelketekben!”

A napló hetedik oldalán²⁸ leírt dolgokról kell most bővebben írnom. A negyvennapos böjtről, melyet Gy. K., a volt lelki vezetőm megtiltott. Későbbi lelki vezetőm és gyóntatóm, F. E. – aki ugyancsak több éven át foglalkozott lelkem állapotával, mégpedig igen behatóan – minden hét péntekén eljött hozzám. Én csak Rómába való kimenetelünk előtt néhány nappal tudtam meg, hogy ő megfigyelés alatt tartott éveken keresztül. Amikor ez történt, amit most leírok, már több éve foglalkozott lelkem megfigyelésével. Egy napon az Úr Jézus így szólt: „Kérd meg lelki vezetődet, hogy engedje meg neked a negyvennapos böjtöt, mely kenyérből és vízből áll.”

Másnap éppen jött az atya, és én megkértem, vagyis közöltem vele az Úr Jézus kérését. El voltam ugyan készülve arra, hogy ő sem fogja megengedni, legnagyobb meglepetésemre azonban ő ezt a választ adta: „Kedves lányom, ha az Úr Jézus ezt kérte tőled, meg kell tenned.”

Ez pénteki napon volt. Én a következő hétfői napon meg is kezdtem a szigorú böjtöt. Itt le kell írnom azokat a körülményeket, melyek akkor a családban voltak. Az özvegy fiam háromévi özvegység után megnősült. Ő, ahol három kisfiú volt: egy, kettő és három évesek, kis csecsemők. Édesanyjuk hirtelen halt meg, a kis árvákat senki nem fogadta el. Én ak-

IV/31

²⁸ Itt a negyedik naplófüzet 7. oldaláról van szó, melyet az olvasó jelen kiadványunkban a IV/7. számnál talál meg. (Szerk.)

kor fejeztem be hat gyermekem felnevelését özvegyen. Nagyon elfáradtam, pihenni szerettem volna, de ezt nem tettem meg. Újra előlről kezdtem a nevelést három kisgyermekkel. Kettőt vittem a bölcsődébe, egyet az óvodába.

Ebben az időben is az Úr Jézus állandóan betáblázta lelkemet az Ő rendkívüli isteni közléseivel, és így folytatódott az én nehéz életem, a fiam nagy bánatával együtt. A három kis árvát tizenhat éven keresztül neveltem. Ez alatt a tizenhat év alatt a fiam is súlyos beteg lett, nyolc évig le volt százalékolva. Így egyre nehezebb lett az életem, a három eleven fiú, a súlyos beteg apa és az Úr Jézus és a Szűzanya állandó kéréseinek és közléseiknek is teljes szívemből és erőmből eleget tettem, ahogy Ők irányítottak, vállalva minden megaláztatást, gúnyt és megvetést. Minden csúnya jelzöt megkaptam: hülyét, bolondot, eszelőst. De ebben a nehéz helyzetemben csodálatos kegyelmeket és határtalan nagy segítséget kaptam fizikai munkám végzéséhez.

Később, ahogy a gyermekek már kezdtek nőni, kilenc, tíz, tizenegy évesek lettek, az Úr Jézus közölte velem, hogy el kell vinnem a Szeretlángot Rómába. Közöltem lelkiatyámmal az Úr Jézus kérését. Ő teljes odaadással elfogadta az Úr felszólítását. Előtte néhány hónappal nem mi kerestük, hanem az Úr Jézus hozta létre a kapcsolatot egy előttem eddig ismeretlen atyával. Az Úr Jézus közölte velem, hogy őt a gyóntatóm mellé rendeli, hogy ő is jöjjön velünk Rómába. Ő kételkedett és jelet kért. Az első kérése az volt, hogy őt harminc évig nem engedték Rómába, s ha ez sikerül, ő ezt hitelesnek veszi. Ő kapta meg leghamarabb az útlevelet. De neki ez nem volt elég, utána még egy jelet kért. Azt, hogy ő a fölszentelésének 50. évfordulóján azon a napon a szentmisét Rómában mutathassa be.

Pontosan úgy történt. Péntek délután repülőre ültünk, és másnap reggel volt az ötvenedik évforduló, s ő a Szent Péter bazilika altemplomában, XII. Piusz sírjánál mutatta be a szentmise-áldozatot. Egyedül én magam vettem részt rajta, még F. atya sem volt ott. Csak később tudtam meg, hogy ennek a papnak F. atya volt a gyóntatója.

Akkor még élt VI. Pál pápa, ő az anyagot meg is kapta. Áttanulmányozta és többletanyagot kért, amit – mivel még ott tartózkodtunk – meg is kapott. Az Úr Jézus a többletanyagot ott közölte velem, melyet a Szentatya egy pápai prelátuson keresztül meg is kapott.

Néhány év múlva az Úr Jézus tudtomra adta, hogy a Rómában élő negyven bíborossal ismertetni kell a Szeretetlen-got. Én nagyon zavarba jöttem, mert akkor éppen lelki vezető nélkül voltam. Ugyanis F. atya nagymérvű agyérszűkülete rohamosan előrehaladt, annyira, hogy amikor Rómából visszatértünk, már nem volt alkalmas eme nehéz dolgok továbbvitelére. Az atya, aki velünk volt, ő vállalta további lelki vezetésemet. Ő azonban egy év múlva meghalt. Úgyhogy amikor a negyven bíboroshoz el kellett vinni az ügyet, én lelki vezető nélkül voltam.

A Rómában élő magyar nyelvű prelátussal közöltem a dolgokat. Ő küldött vonatjegyet és egymagam indultam útnak. A három gyermek és a beteg fiam mellé ismét gondozót fogadtam, és elindultam Rómába. Az ott-tartózkodási költségeimet a prelátus fedezte. Mielőtt elindultam volna – le kell írnom, mint érdekességet –, azon töprengtem, hogy kinek is vigyem először (az üzeneteket), ki fog engem Isten akarata szerint eligazítani? Egy este az Új Embert rakosgattam. Egyet közben kinyitottam, s abban a pillanatban a Szűzanya a tekintetemet egy kis, apró betűs néhány sorra irányította. Elolvastam. A cikk azt közölte, hogy Oppilio Rossi Bécsből most érkezett vissza Rómába, ő ugyanis éveken keresztül Bécsben tartózkodott. Ő volt tehát az első személy, akihez mennem kellett. Amikor megérkeztem, megmutattam az atyának, a prelátusnak az újságot, és elmondtam a Szűzanya utasítását. Az atya nagyon meglepődött, és azt mondta, hogy ő évekig Bécsben volt. Én ezen elmosolyodtam, és azt mondtam, ha engem a Szűzanya iderendelt, miért ne rendelte volna ide azt a bíborost is, akinek legelőször át kell adnom (az üzeneteket). De ez még csak az egyik érdekesség.

Pénteki napon érkeztem, és másnap, szombat reggel a magyar bíboros, Lékai volt az első, aki fogadott. A prelátus

ezen nagyon meglepődött, mert a magyar bíborost csak néhány héttel későbbre várták. Én ismét csak azt mondtam, hogy a nagyhatalmú Szűzanya miért ne rendelte volna ide a magyar bíborost is. Noha ő már nagyon jól ismerte az ügyet, hiszen sokan elvitték már hozzá, a fogadás alkalmára a Szereteláng-füzet a kezében volt, és nekem nem kellett sokat ismertetni, a beszélgetés után ezt kérdezte: „Ki fog engem biztosítani, hogy ez igaz?” Én azt válaszoltam: „Én nem! Ez a Szűzanya dolga.”

Másnap, vasárnap mentünk Oppilio Rossihoz. Volt egy magyar tolmácsom, egy több nyelven beszélő hölgy, vele mentem. De mivel a nyári hőség miatt sokan éppen nyaraltak, arra az álláspontra helyezkedtünk, hogy a hölgy egyedül, személyesen viszi el (az anyagot), és ahol nincsenek otthon, a titkárnak adja át.

Meg kell még említenem, hogy az egyik bíborost otthon találtuk. Ő ferences bíboros volt, csodálatos személy. Amikor előadtuk jövetelünk célját, ő már hozta is a Szereteláng német nyelvű füzetét, és örömmel mutatta, hogy ő azt már ismeri. Örült a többlet-ismertetőnek, majd közölte velünk, hogy ő több ezer fiatalnak a vezetője, és ismertetni fogja velük. Szóval mind a negyven bíboros előtt ismertté lett a Szűzanya Szeretelángja.

Mint érdekességet kell leírnom, hogy mielőtt Rómába indultam, még olyasféle lelki görcs is volt bennem, hogy ez nem fog létrejönni. Ebben a sötét lelki kínban az Úr Jézus adott erőt és derített fényt lelkembe. Ezt mondta: „Ne félj, azért végeztettem veled a negyvennapos szigorú böjtöt, tudtam Én, hogy negyven bíboros van Rómában, és hogy áldozatvállalásod gyümölcsözzön mindegyik lelkében.” Egy kivétellel mindegyik megkapta az ismertetőt, melyhez a prelátus írt előszót. Az a kivétel a városon kívül lakott, számozott utcában, és nem találta meg a tolmácsnővel. Én azonban nagyon kértem a Szűzanyát, hogy Ő intézze azt, ami nem volt sikeres.

1979. március 9.

Este 9 órakor a sima padlóról a küszöbön keresztül átestem a másik szobába. A karom hosszában repedt, vagyis törött el. Ez pénteken volt. Azt gondoltam, a család szombati és vasárnapi ételét megfőzöm, azután elmegyek a baleseti kórházba, oda úgyis éjjel-nappal lehet menni. Mire odaértem, tizenegy óra volt. Ott csak begipszelték és elküldtek a Szent János kórházba, mert a törés olyan jellegű volt, amit ők nem tudtak rendbe hozni, nem volt hozzá felszerelésük. Én akkor már, mivel éjfél elmúlt, nem mentem el a jelzett kórházba, mert nagyon fáradt voltam. Másnap reggel hét órára oda-mentem. A karom akkor már borzalmasan fájt. Tíz óráig ültem, mert senki sem volt hajlandó segíteni rajtam, mondván, hogy a törés tegnap történt, ma ők nem ügyeletesek, abba a kórházba menjek, ahol ma van ügyelet. Nem szégyellem leírni, sírva fakadtam fájdalomamban. Egy idő után egy idős orvos megkérdezte, hogy mi baj van. Elmondtam, hogy családi gondjaim miatt maradt el a bejövetelem.

Ő meglepődött, hogy ugyan mi családi gondja lehet egy ilyen idős nőnek?²⁹ IV/35

29 A IV/35. oldalon ez az egyetlen befejező sor volt! (Szerk.)

1983. március 14.

Az alább leírtakat a Szűzanya még 1962-ben mondta.

Sokáig hordtam magamban, de nem mertem leírni.

A Szűzanya kérése: „Az engem tisztelő imába, az Üdvözlégybe foglaljátok bele ezt a kérést, ily módon:

**Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes,
az Úr van Teveled.**

Áldott vagy Te az asszonyok között,

és áldott a Te méhednek gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja,

imádkozzál érettünk, bűnösökért,

áraszd Szeretetlángod kegyelmi hatását

az egész emberiségre,

most és halálunk óráján. Amen.”³⁰

30 A IV. füzet és egyben a Lelki Napló vége. (Szerk.)